

WEROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

COP DE TEATRE

La Comèdia Comprimida molt de públic avui crida.

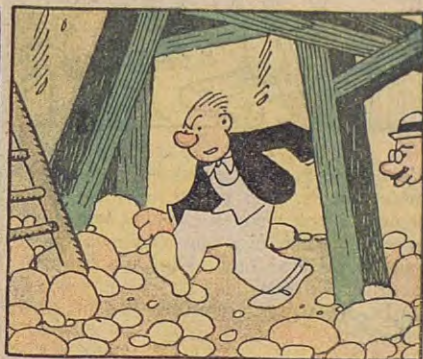
I en Nicolau i en Papua són al final de la cua.

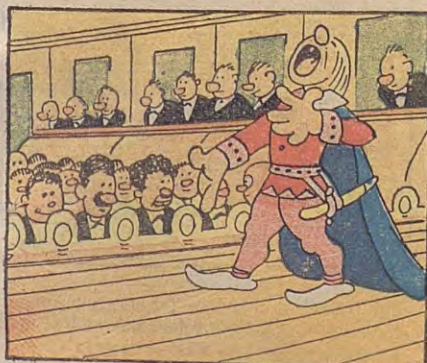
Quan al guixet arribaven entrades ja no quedaven.

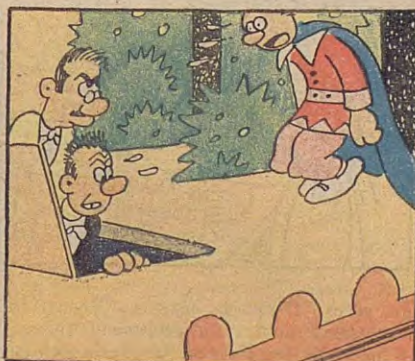
—Es neci qui es desespera. Entrem per la claveguera.

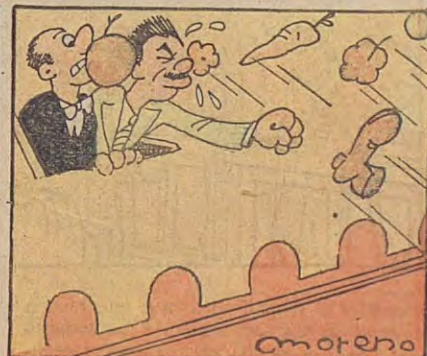
Passant per foscos camins del teatre ja són dins.

El tenor Rémy Fasol, canta: «Jo vull estar soll!»

Mentre aquells dos gatamaules apareixen a les taules.

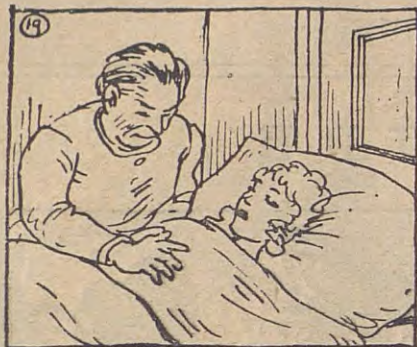
I el públic, molt empilat, amb verdura els ha obsequiat.

:: :: :: MARGARIDA :: :: ::

Text de J. FECIT

Dibuixos d'en MIRET

(Tercera part, i acabament.)

Tomasa, la vella servidora que creia tan antiga com la mateixa casa, se n'adonà en passar davant la porta de l'habitació. Corregué a auxiliar-la i costà qui-sap-lo retornar-la. Fou precis allitar-la i començaren les visites del senyor metge, i les del nota-

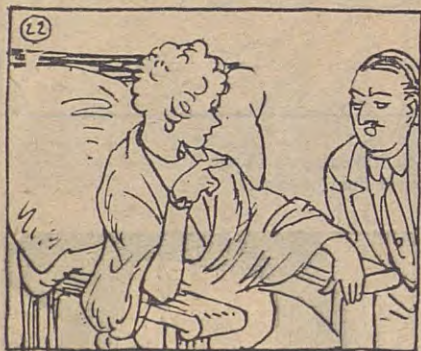

ri... i les del senyor rector, que tant feien parlar al poble.

Don Magí no sabia com fer-ho per aconsolar la seva estimada Margarida. El senyor rector ja havia gastat les seves millors paraules de serenor, el metge havia esgotat el

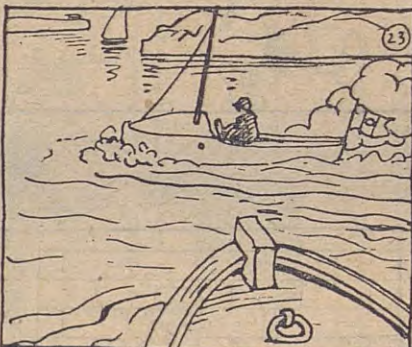

seu repertori de medicines. El senyor Magí li atorgà testament a favor seu... però no era això el que preocupava a Margarida... el que l'amoinava era que don Magí no era el seu únic pare!... no hauria volgut haver de compartir la seva adoració amb el record

d'uns altres pares, els veritables, no perquè fossin humils, sinó perquè no en tenia cap record!... Era una crisi estranya tanmateix la seva, perquè ningú no comprenia que li hagués de durar tant ni dur-la a tan greu perill de perdre la vida.

Per fi Margarida anà reaccionant, però

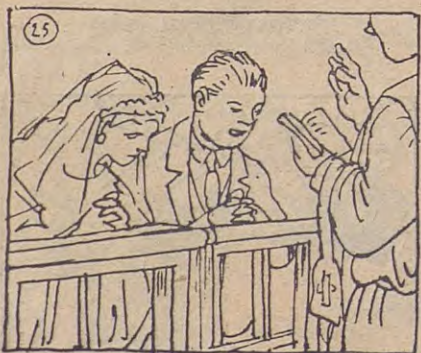

no confessà el seu descobriment per no desil·lusionar don Magí a qui tant goig li feia el sentir-se dir pare.

Margarida fou conduïda a l'estranger en viatge de plaer per a distreure's, i s'interessà per les arts i per les modes i per totes les altres novetats que comporta el

viatjar; però, sense saber com, sempre procurava triar itineraris marítims. Quan retornaren al mas semblà que a Margarida se li precisaven més les preocupacions fixant-se tota la seva atenció en la vila de mar. Ahí anava sempre que podia, i amb el seu afany de saber on havia nascut, tornà a

preguntar al simpàtic mariner que l'havia informat la primera vegada i l'acompanyà i tot a la casa on ella havia nascut, i resultà que la Margarida i el Mariner es prendren l'un de l'altre; i don Magí, que no volia altra cosa que veure-la feliç, s'avingué a

les noces. D'aquesta manera, Margarida, com obeint un atractiu inconscient, tornava al mar. Ni don Magí ni Margarida consentiren que el noi tornés a córrer els perills que la vida de pescador comporta, i com que el xicot era viu, logrà, amb els medis

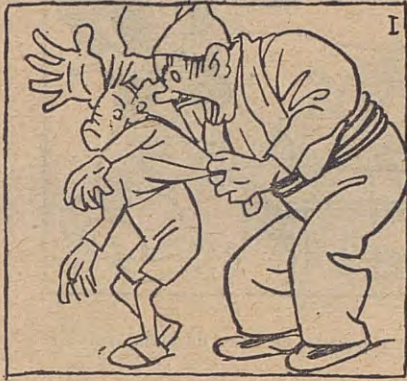

que li facilità el sogre, fer sorgir un important negoci, això sí, relacionat amb el mar, perquè els que han nascut amb la salabró de mar al nas, de prop o de lluny, han de tractar amb el mar. Es allò de què la cabra tira a la muntanya.

EL DOMADOR

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

El fill d'en Pau Pagès volia ésser domador, però el seu pare no ho volia de cap manera.

—Domador! — cridava. — Més valdria que anessis a llaurar.! Doma els bous i els

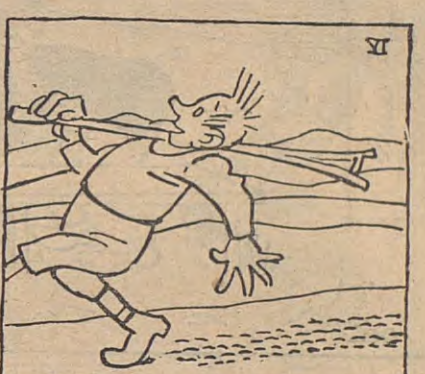
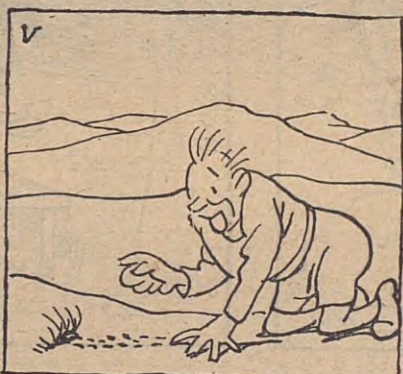
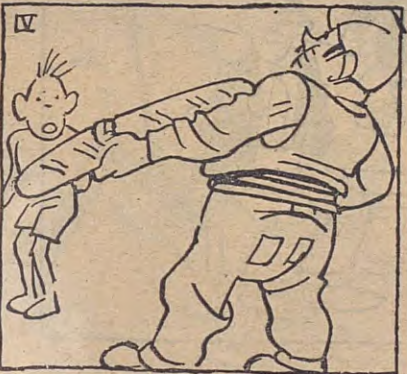
porcs, si et sembla, però jo et prometo que no et mouràs pas de la masia!

De moment, el noi es va resignar, però una nit que les puces, sempre abundants a fora, no el deixaven dormir, s'entretingué,

portat de la seva afició, a domesticar-les.

L'endemà, tot cofoi, ensenyava al seu pare el magnífic exèrcit de puces ensenyades.

—Això et donarà pa! — li cridà en Pau

Pagès. — Ja et vaig dir que no volia res d'aquesta ximpleria!

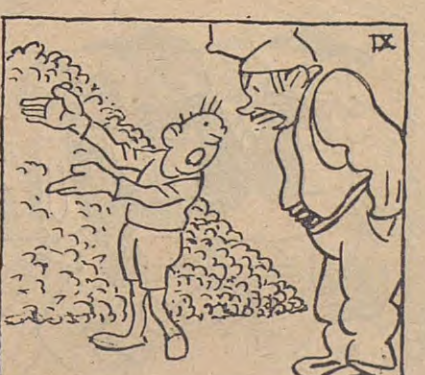
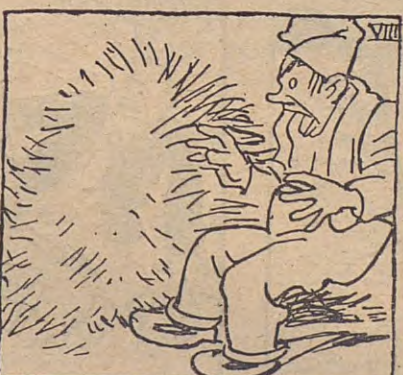
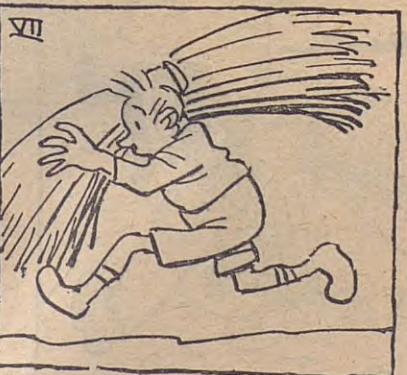
— Però, pare! mireu que guanyaré molts diners.

— Demostra-m'ho, doncs! — féu el seu

pare, sarcàstic. — Si pots procurar-te pa amb aquesta feina ridícula te la deixaré fer.

Son fill decidí prendre'l pel mot. Sense dir res més, se n'anà al camp i començà a

domesticar les formigues de tres o quatre formiguers. Al cap de dos dies justos, un magnífic exèrcit d'aquests himenòpters el seguia a tot arren i obeïa les seves ordres.

Veus aquí que arribà el juny i en Pau Pagès, d'acord amb el calendari, es posà la falç al puny i segà el blat de la feixa. Un cop segat, el dugué a l'era per batre'l.

Però, quan a l'endemà es presentà a

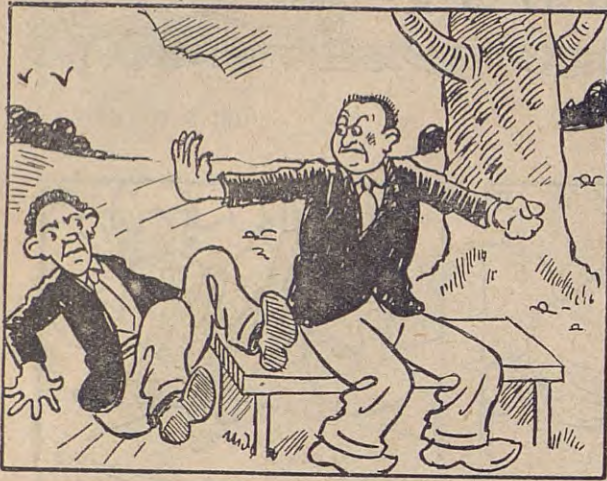
l'era, restà esmaperdut. Només hi havia palla i boll. El gra havia desaparegut.

Aviat, però, sentí el seu fill que el cridava: — Veniu, pare, veniu! — I moments després es trobava al graner de la masia con-

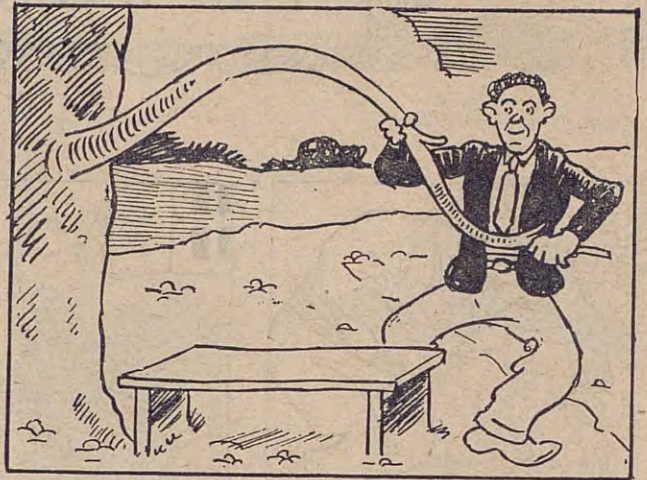
templant el bé de Déu de blat que hi havia apilat.

— Les meves formigues ho han fet aquesta nit — digné el xicot. — Veieu si dona pa fer de domador!

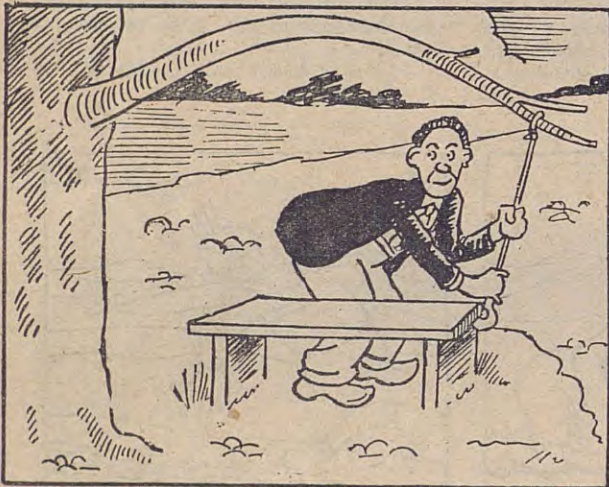
Facècia entre en Pau i en Pere, veïns de Matadepera

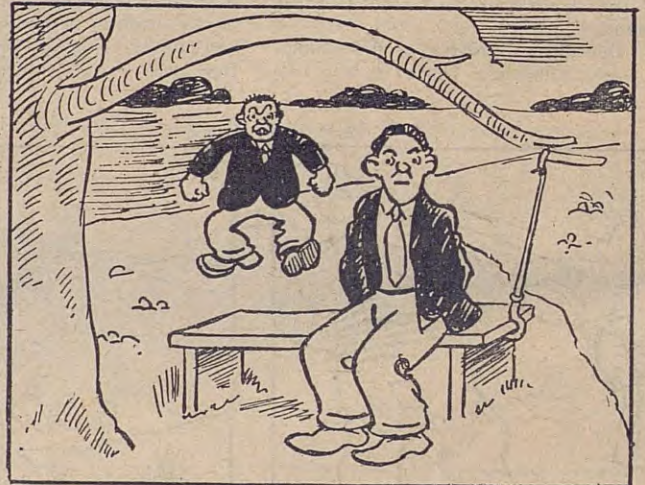
En Pau té la mania de no deixar seure en Pere, i cada vegada que el troba assegut el tira de corcoll.

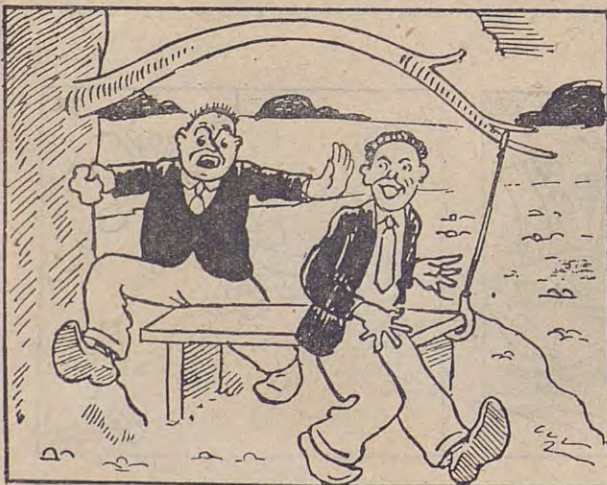
Cansat ja de tanta broma pesada, en Pere decideix treure-li la mania d'un cop.

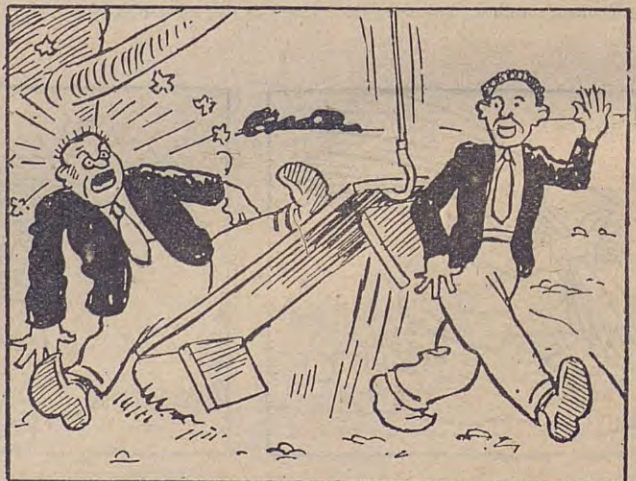
Amb un ganxo i una corda lligada a la branca d'un arbre prepara la trampa per a venjar-se d'en Pau.

Un cop tot preparat s'asseu esperant que torni a donar-li una empenta.

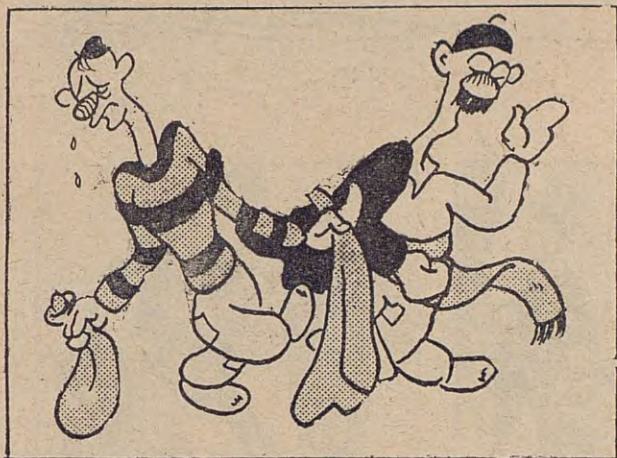
Efectivament, en veure'l assegut altra volta li diu, tot empiapat: —¿Altra vegada aquí assegut? Ja te n'estàs anant!— I en Pere, que ja s'havia acostumat a obeir-lo, s'aixeca amatent.

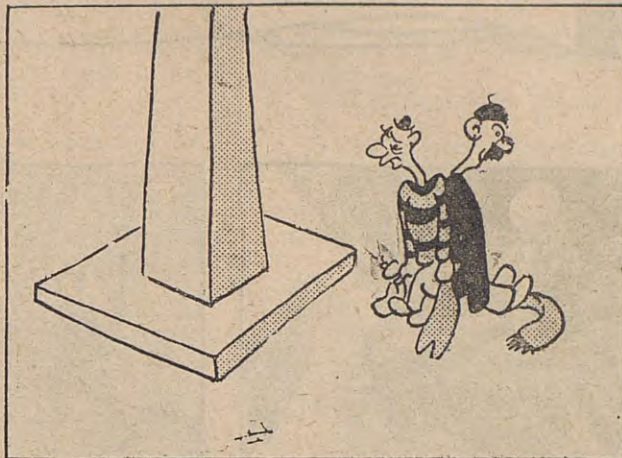
Naturalment, el banc, impulsat per la branca que actua de ballesta, s'alça de sobte; rep en Pau un cop de cap contra l'arbre que li fa veure tot el sistema planetari.

--:-- EL VI --:--

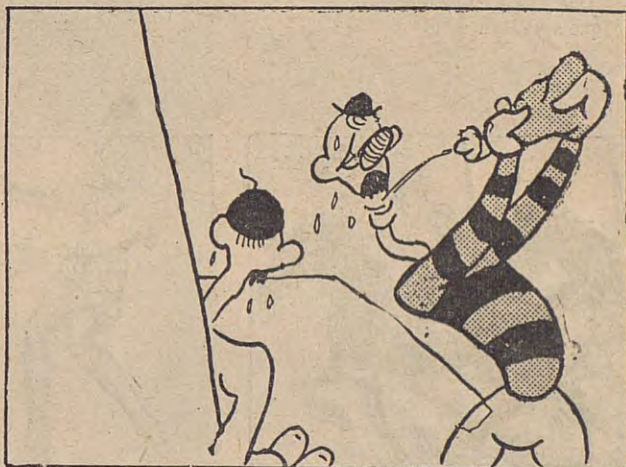
En Quim i en Pep estan contínuament amb una mona... entre les mans

Un dia, a en Quim li passà pel cap la idea d'emportar-se l'obelisc de la plaça...

... del poble, idea que fou acceptada per en Pep amb gran satisfacció, ja que, segon ell...

... era el més forçut del poble. Entre xarricada i esforç es passaren la major part de la nit fins que...

... en Grataparets, un lladre d'empenta, se'ls endugué la roba. No fou poca la sorpresa d'ells quan, cansats d'empinar, no veieren la roba.

Però, després de rumiar el misteri, en Quim, digué:—Ja ho sé, Pep, mira si havem anat lluny, que hem perdut la roba de vista.

Propaganda Medieval

Carles Calb, el rei de França,
està trist i consirós:
¿Què s'ha fet sa cabellera
que semblava de fils d'or?

Bé prou el seu cap rodeja
corona d'Emperador,
més son clatell sense llana
li produeix viu desconhort.

Jueus metges el visiten
sense trobar remei bo
per la trista melangia
que el seu cap pelat li don.

Una idea lluminosa
se li acud de sobte un jorn,
i a Barcelona fa via
a veure en Guifrè el Pilós.

—Déu vos guardi, rei de França;
Déu vos guard, l'Emperador!
¿Quin vent us porta a ma casa?
Maneu al vostre nebot!

—Vinc a dir-te ma desgràcia,
i tu, dar-me remei pots.
—Oh, parlen, ma espasa és vostra,
mos vassalls i mos penons!

—Doncs contempla, Guifrè noble,
mon cap pelat com un roc,
d'ençà que el pèl em van prendre
en jorn de lluita el saxons.

—Per tenir el pèl que portes
¿quina aigua uses, o loció? —
Somrient respon el comte,
el noble Guifrè el Pilós.

—Cese ya tu desconsuelo:
curaràs pronto tu mal
usando el «Petroli Tal»
que es lo mejor para el pelo.

El presoner molestós

ABANS d'instal·lar-hi la ruleta, Mónaco era una petita població al cim d'una roca que s'endinsa en la mar a la costa brava dels Alps Marítics. Ni per la indústria ni per l'agricultura no era notable ni rica, i el príncep prou feina tenia a mantenir-se amb la mica de luxe que la seva dignitat exigia.

El pressupost era magre, i per tant calia estalviar diners en tot servei públic. Per sort, en la pacífica població no hi havia mai una batussa ni un robatori, i això permetia a l'Estat estalviar les despeses de tribunals, presons i policia.

Però un dia un foraster cometé un assassinat amb robatori i totes les agravants de nocturnitat, alevosia, premeditació, etcètera. Naturalment, mereixia la mort, i aquesta fou la sentència que li imposà un tribunal ràpidament improvisat.

Però llavors començaren els maldecaps.

L'encarregat del diner públic, dignem-ne ministre d'Hisenda, es dirigí a tota pressa a veure el príncep:

—Altesa—li digné—¿què farem? No tenim butxi ni guillotina. Haurem de nomenar-ne un, amb dos ajudants i comprar l'instrument... Tot això costarà diners i estem molt apurats...

—Es veritat!—féu el príncep.—Quin cas més enutjós! Ja veureu: si mai no hi ha hagut exècucions a Mónaco no vull ésser jo el primer de tenir-n'hi. Digueu al condemnat que em faci un escrit demanant l'indult i li'l concediré.

El ministre anà a veure el presoner.

—¿No hauríeu pogut anar un xic més lluny a fer l'assassinat? Ens hauríem estalviat feina. No tenim butxi ni guillotina!

—Oh, per mi raí! no porto pressa!—féu el condemnat.

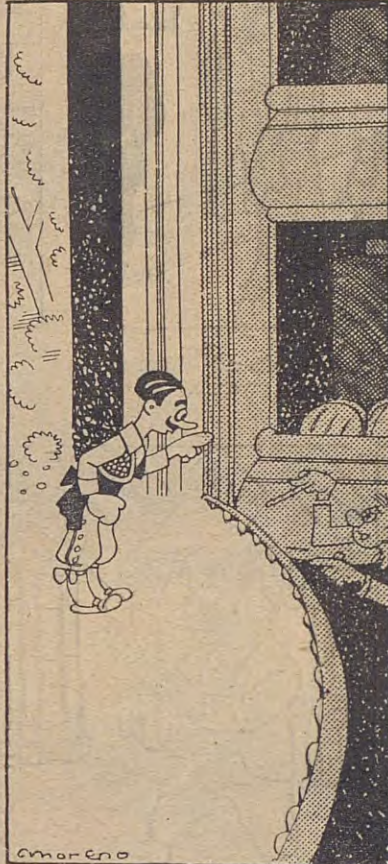
—El príncep és clement. Si li demanen perdó us indultarà.

—He merescut la mort—féu el presoner, tot contrit,—però si Sa Altesa em perdona podré passar la vida fent penitència pel meu crim.

L'escrit fou presentat, i el príncep canvià la pena de mort per la de vint anys de presó.

A l'endemà el ministre tornà a veure el príncep, més amoïnats que mai.

—Altesa, em sembla que hem fugit del foc per caure a les brases. Ara ens caldrà llogar una casa per fer de presó, mantenir el pres durant vint anys i pagar almenys un parell de guardians!

Tenor:—Hauríeu de procurar que l'orquestra m'afavorís més la veu.

Director:—Direm al del *bombo* que no pari mai de tocar.

—Si que l'hem feta bona!—féu el príncep.—¿No es pot quedar on és ara?

No, Altesa. El tenim tancat a la sala del tribunal i allà no s'hi pot estar més temps.

—¿Saps què podeu fer? Deixeu-li la porta oberta, i aquesta nit s'escaparà i se n'anirà a França.

—Excel·lent idea, Altesa.

Aquell vespre, quan portaren el sopar al presoner li deixaren la porta només ajustada. Però, amb sorpresa general, l'endemà al matí encara hi era.

El ministre l'anà a veure:

—Ens vam descuidar de tancar-vos i no heu fugit! ¿Com és això?

—Fugir!—féu el presoner.—Mai! Sóc home d'honor, i a més, estic decidit a expiar el meu crim. Oh, i després que el príncep m'ha perdonat la vida! quina ingratitud hauria comès!

Ara se'ns torna honorat!—pensà el ministre, rabiós.

—Jo crec—digné després al príncep—que no ha fugit per por que l'agaféssim i li augmentéssim la pena. Jo crec que l'hauríeu d'amnistiar del tot.

—Això no és possible! Què dirien les nacions!

—Si li féssim demanar perdó i prometre esmena...

—Vinga! Que faci un nou document i engeguem-lo, d'una vegada!

El ministre tornà a veure el condemnat.

—El príncep—li digné—està admirat del vostre geste de no haver fugit i vol mostrar altre cop la seva magnanimitat amb vos. Feu-li un nou escrit demanant amnistia i us deixarà anar.

—No, senyor! He fet un crim i el vull expiar—féu el presoner, tossut.

—Us donarà la llibertat!

—No la vull, Aquí estic bé. L'aire és pur, el país deliciós, el clima ideal. Aquí vull acabar la meua vida.

El ministre, estupefacte, se'n tornà a veure el príncep.

—Altesa, no en treurem res. Més hauria valgut guillotinar-lo. Només costava cinc mil francs. Ara ens en costarà més de cent mil.

—Més de cent mil!—féu el príncep, espantat.—¿I si li oferíssim diners per veure si vol anar-se'n?

—Ho provaré!—digné el ministre.

Arribant a la presó digné al criminal, amb rostre seriós:

—El príncep no us vol a Mónaco. Aquí no hi ha hagut mai criminals i esteu donant mal exemple. ¿Quan voleu per marxar?

Regatejaren una estona, i al capdavall el presoner es decidí a marxar pel preu de cinc mil francs.

—Que consti que me'n vaig per fer-vos un favor—digné.

D'ençà de llavors, el príncep de Mónaco estipulà amb l'Estat francès que aquest s'encarregaria de guardar els seus presos i de guillotinar els condemnats a mort.

—Doncs, si no son lladre, ¿per què duen aquest ganivet?

—Perquè fa una boira que es pot tallar.

(De *Pèle Mêle.*)

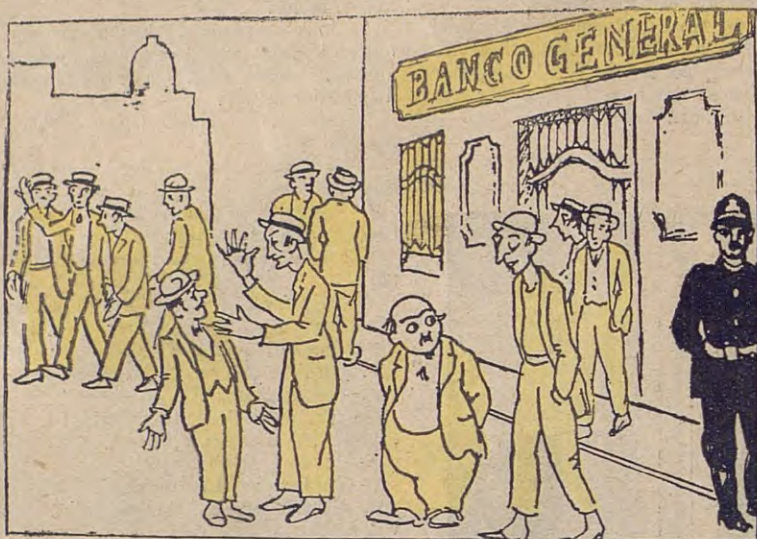
—Això és pollastre en conserva.

—Pobra bèstia! ¿I no han deixat un format a la llama perquè respiri?

(De *Nagels Lustige Welt.*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Per voler especular
pobres tornen a quedar.

Com que el negoci va mal
el Banc treu molt personal.

—¿Com farem diners?— Anem
a Borsa i en guanyarem.

Compra papers en Balaga
de l'Anònima de Fraga.

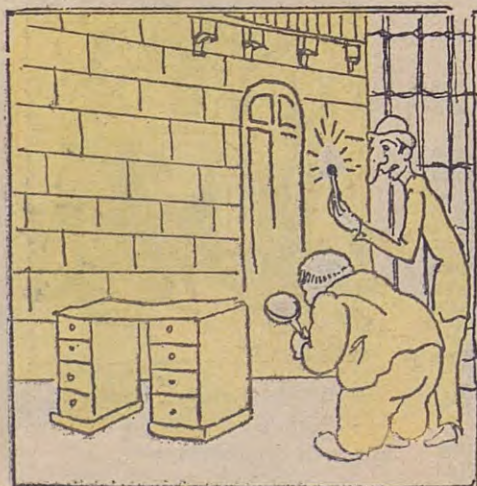

Mentre en Baliga ha adquirit
Alacants a preu reduït.

—¿Saps, l'Anònima, Baliga,
de Fraga? doncs ha fet figa!

—Doncs mira, els meus Alacants
ara els venc a preus molt grans.

Mes, ai! que el qui els hi comprava
sense pagar s'escapava!

—Tant si puja com si baixa
aquí dins, corden's la faixa.

I se'n va el parell pelat
pel carrer del Consolat.

TONI